

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Z. V.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, čj. KrÚ 38612/2014/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 7. 2015, čj. 52 A 65/2014 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Magistrát města Pardubic rozhodnutím ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/16, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Deliktu se měla dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, zaparkoval-li nezjištěný řidič toto vozidlo na parkovišti s parkovacím automatem bez platného parkovacího lístku. Za delikt magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 1500 Kč.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014, čj. KrÚ 38612/2014/ODSH/13.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 8. 7. 2015, čj. 52 A 65/2014 – 38, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

5. Stěžovatelka zpochybnila závěr krajského soudu o splnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Rozhodnutí žalovaného vydané v řízení sp. zn. SpKrÚ 81054/2014/ODSH/13 (pozn. NSS: myšleno zřejmě rozhodnutí magistrátu ze dne 26. 2. 2014, čj. OSA/P-2033/13-D/25) neosvědčuje, že řízení o přestupku proti obviněnému označenému stěžovatelkou za řidiče vozidla bylo zastaveno. Stěžovatelka se s tímto rozhodnutím nemohla seznámit a zpochybnit správnost na něm vyznačené doložky právní moci. Přitom pokud by správnost doložky právní moci vyvrátila, magistrát by s ní nemohl zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Magistrát stěžovatelku nevyrozuměl ani o tom, že obviněnému z přestupku ustanovil opatrovníka, protože se mu nedařilo doručovat. Stěžovatelka tak nemohla proti ustanovení opatrovníka brojit, byť jí bylo známo, že obviněný měl v registru obyvatel evidovanou adresu trvalého pobytu, na kterou magistrát mohl doručovat.

6. Stěžovatelka v žalobě poukázala na to, že řízení o přestupku bylo s jí označeným řidičem vedeno pouze formálně; magistrát stěžovatelku nepředvolal a nevyzval ji k předložení důkazů o tom, že označený řidič spáchal předmětný přestupek. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal poukazem na údajné obstrukční praktiky P. K., kterého stěžovatelka označila za řidiče vozidla, a na to, že jej za řidiče označilo více provozovatelů vozidel, s nimiž došlo ke spáchání přestupků. Tvrzení třetích osob či účelové jednání P. K. v roli zmocněnce v jiných řízeních ale nemá s osobou stěžovatelky a s projednávanou věcí nic společného. Pokud by stěžovatelka dostala příležitost prokázat, že řidičem jí provozovaného vozidla byl P. K., zbavila by se odpovědnosti za správní delikt.

7. Dále stěžovatelka namítla, že správní orgány pochybily, uznaly-li ji vinnou ze spáchání správního deliktu, aniž by ve věci nařídily ústní jednání. Stěžovatelka nesouhlasila s krajským soudem, že ústní jednání nebylo třeba nařizovat, protože se nejednalo o řízení podle zákona o přestupcích. Obvinění ze správního deliktu je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Mezi řízením o přestupku a o správním deliktu proto nelze činit rozdíly a obviněným musí být v obou typech řízení přiznána stejná práva. Stěžovatelka legitimně očekávala, že magistrát ve věci nerozhodne, aniž by ji předvolal k ústnímu jednání, proto nereagovala na výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

8. Další pochybení žalovaného spočívalo v tom, že stěžovatelku nevyzval k doplnění blanketního odvolání proti rozhodnutí magistrátu (v této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, čj. 5 Ca 298/2008 – 52, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009 – 53, a ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 99/2010 – 67). Dokument na listu č. 20 správního spisu, na nějž poukázal krajský soud, nelze považovat za výzvu k odstranění vad odvolání, protože z této listiny není zřejmé, koho a jaké věci se týká.

9. Právo být vyzván k odstranění vad podání náleží každému účastníku řízení; nelze přijmout závěr krajského soudu, že společnosti FLEET Control, s. r. o., která stěžovatelku zastupovala ve správním řízení, měly být náležitosti odvolání známy a že podání blanketního odvolání svědčilo o tom, že stěžovatelka neměla žádné námitky. Krajský soud nepřipadně poukázal na to, že někteří zmocněnci ve správním řízení podávají blanketní odvolání a následně rozporují doručení výzvy k odstranění vad podání na udané elektronické adresy. Stěžovatelku ve správním řízení zastupovala právnická osoba, již správní orgány doručovaly do datové schránky. Měl-li krajský soud za to, že podání blanketního odvolání bylo součástí „účelové procesní strategie“, stěžovatelce nebylo jasné, co by jí taková strategie mohla přinést.

10. Závěrem stěžovatelka namítla, že jednání, pro které s ní bylo vedeno správní řízení, nevykazovalo znaky přestupku. Nesouhlasila s krajským soudem, že své námitky mohla uplatnit ve správním řízení, pokud magistrát rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání a žalovaný ji nevyzval k doplnění blanketního odvolání. Skutečnost, že stěžovatelka dostala příležitost zpochybnit řádné zjištění skutkového stavu až v žalobě, ukazuje, nakolik zásadní byl zásah do jejích procesních práv ve správním řízení.

11. Krajský soud vzal za prokázané, že ke spáchání předmětného deliktu došlo, protože byl zjištěn strážníkem, o jehož věrohodnosti nelze pochybovat. Oznámení o přestupku však, stejně jako úřední záznam (zde stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115), nelze použít jako důkazní prostředek. Tím by byl až výslech zasahujícího policisty, který ale správní orgány neprovedly. Deliktní jednání neprokazuje ani ve spise založená fotografie, z níž není patrné, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti značky „Parkoviště s parkovacím automatem“. V řízení trestní povahy je přitom nepřipustné přesouvat důkazní břemeno na obviněného. Proto nebylo na stěžovatelce, aby prokázala, že v působnosti dané značky její vozidlo neparkovalo.

IV.

12. Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

V.

13. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

14. Kasační stížnost není důvodná.

15. Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

16. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

17. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

18. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést

k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

19. V posuzované věci k výzvě magistrátu stěžovatelka označila za řidiče vozidla v době spáchání přestupku P. K. V řízení o přestupku magistrát ustanovil P. K. opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, protože se mu prokazatelně nedařilo doručovat (k problémům s doručováním této konkrétní osobě se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015 – 46). Protože se spáchání přestupku P. K. nepodařilo prokázat, magistrát řízení zastavil rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, čj. OSA/P-2033/13-D/25. Krajský soud poukázal na spojení P. K. se subjekty nabízejícími „pojištění proti pokutám“, na jeho časté obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích a na skutečnost, že i další provozovatelé jej označili za řidiče jejich vozidel, s nimiž byly v průběhu měsíce dubna a května 2013 spáchány přestupky na území města Pardubic. Kasační soud souhlasil s krajským soudem, že označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovou osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku; podmínka podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu tedy byla naplněna.

20. Námitka stěžovatelky, že neměla příležitost prokázat, že se přestupku skutečně dopustil P. K., ani zpochybnit doložku právní moci na rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení, neobstála. Odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla je konstruována jako objektivní (srov. rozsudek čj. 3 As 7/2014 – 21; k souladu objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel – fyzických osob za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod srov. rozhodnutí o přijatelnosti Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2004, *Falk proti Nizozemí*, stížnost č. 66273/01). Byly-li splněny podmínky pro projednání správního deliktu (včetně podmínky podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu – k tomu viz výše), stěžovatelka se mohla zbavit odpovědnosti pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Kasační tvrzení o důkazech k prokázání totožnosti přestupce navíc kasační soud nepovažuje za důvěryhodné, pokud stěžovatelka nepředložila tyto důkazy v průběhu správního ani soudního řízení.

21. Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílů mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.

22. Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

23. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

24. V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl

stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

25. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že ji magistrát nevyzval k doplnění blanketního odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu. Dne 2. 4. 2014 magistrát vydal výzvu k odstranění vad podání (čj. OSA/P-287/14-D/20), kterou téhož dne doručil do datové schránky zástupkyně stěžovatelky ve správním řízení, společnosti FLEET Control, s. r. o. Ve výzvě uvedl, že z odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/16, nebylo patrné, v čem stěžovatelka spatřovala „*rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, a rozsah, v jakém je rozhodnutí napadáno*.“ K odstranění uvedených vad stanovil stěžovatelce lhůtu deseti dnů. Označením rozhodnutí, proti němuž blanketní odvolání směřovalo, magistrát dostatečně určil věc, které se jeho výzva týkala. Námitka stěžovatelky proto nebyla důvodná.

26. V posledku se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Kasační soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že by bylo vhodnější, pokud by stěžovatelka uplatnila své námitky již ve správním řízení a že si pasivní procesní strategií sama uškodila (srov. krajským soudem vhodně citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 – 43, nebo ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015 – 56). Stěžovatelka v kasační stížnosti bez dalšího popřela věrohodnost oznámení o přestupku a pořízené fotodokumentace a uvedla, že by spáchání přestupku bylo prokázáno pouze, „*pokud by byl strážník ke svědecké výpovědi předvolán a vypověděl by, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky*“. K tomu kasační soud poznamenává, že předvolávat zasahující policisty ve věci každého špatného parkování, pokud byl navíc skutek fotograficky zdokumentován a provozovatel vozidla jej nezpochybnil, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a bylo by zbytečné (srov. též již výše zmíněné rozsudky čj. 3 As 128/2013 – 36 a 8 As 109/2014 – 70). Nejvyšší správní soud uzavřel, že tvrzení stěžovatelky nezpochybnila zjištěný skutkový stav a že správní orgány dostatečně prokázaly spáchání správního deliktu (srov. též výše odst. 0).

27. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

28. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu